

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 grudnia 2018 r. Sąd Rejonowy dla Łodzi –Widzewa w Łodzi oddalił powództwo G. C., A. Z. i A. G. o zasądzenie od E. P. kwoty 2204,78 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, nie wyższymi jednak niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty i zasądził solidarnie od powodów na rzecz pozwanej kwotę 1107 złotych.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożyła strona powodowa zaskarżając wyrok w całości.

Skarżący zarzucili rozstrzygnięciu:

1. naruszenie przepisów prawa procesowego, które mogło mieć wpływ na wynik sprawy tj. art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, dokonanej wybiórczo, wbrew zasadom logiki i doświadczenia życiowego, polegającej na zupełnym pominięciu dla oceny zasadności i wysokości prowizji stanowiącej koszt pożyczki faktu, iż jej wysokość odpowiada przepisom powszechnie obowiązującego prawa, a w konsekwencji błędnym przyjęciu, że:

a) prowizja – zastrzeżona w postanowieniach zawartej przez Pozwaną umowy pożyczki gotówkowej, jest niepowiązana z rzeczywistym kosztem obsługi pożyczki podczas gdy jej wysokość odpowiada faktycznie poniesionym zryczałtowanym kosztom związanym z jej obsługą;

b) postanowienia § 10 umowy pożyczki gotówkowej nie zostały indywidualnie uzgodnione, podczas gdy to Pozwana wybrała wariant pożyczki gotówkowej, a ponadto przed jej udzieleniem, otrzymała formularz informacyjny, w którym wskazane zostały szczegółowe informacje dotyczące umowy pożyczki gotówkowej, w tym wysokość prowizji, a także była uprawniona do skorzystania z możliwości złożenia oświadczenia o odstąpieniu od zawartej umowy pożyczki gotówkowej;

c) prowizja – zastrzeżona w § 10 zawartej przez Pozwaną umowy pożyczki gotówkowej, nie stan elementu głównego świadczenia stron, obejmującego wynagrodzenie, podczas gdy jej wysokość została sformułowana w sposób jednoznaczny zarówno w postanowieniach zawartej umowy jak i dołączonym do niej formularzu informacyjnym;

d) koszt pożyczki w postaci prowizji określonej w § 10 umowy pożyczki gotówkowej stanowi istotne naruszenie interesów Pozwanej i jest sprzeczny z dobrymi obyczajami, podczas gdy wysokość prowizji jest zgodna z przepisami powszechnie obowiązującego prawa;

e) prowizja – zastrzeżona w § 10 zawartej przez Pozwaną umowy pożyczki gotówkowej stanowi próbę obejścia przepisów Kodeksu Cywilnego ograniczających wysokość odsetek w stosunkach umownych, tj. art. 359 § 2¹ KC;

f) odsetki kapitałowe, przewidziane w postanowieniach zawartej przez Pozwaną umowy pożyczki gotówkowej, stanowią wyłączną formę wynagrodzenia, podczas gdy mają one zapewnić w chwili spełnienia świadczenia taką samą wartość ekonomiczną, jaką świadczenie to miało w chwili jego powstania, co oznacza że mają one charakter waloryzacyjny w czasie.

II. Naruszenie przepisów prawa materialnego, tj.:

1. Art. 58 § 2 i § 3 KC, poprzez jego nieprawidłowe zastosowanie i w efekcie nieprawidłowe przyjęcie, że w niniejszej sprawie postanowienie § 10 umowy pożyczki gotówkowej określające wysokość prowizji, są nieważne bowiem postanowienia te zmierzają do obejścia prawa, podczas gdy ustanowienie prowizji oraz jej kwota jest zgodna z przepisami powszechnie obowiązującego prawa;

2. Art. 385¹ § 1 KC poprzez błędne zastosowanie i nieprawidłowe przyjęcie, iż w niniejszej sprawie § 10 umowy pożyczki gotówkowej, stanowi niedozwoloną klauzulę umowną, podczas gdy nie zostały spełnione przesłanki do uznania przedmiotowego postanowienia jako sprzecznego z dobrymi obyczajami i rażąco naruszającego interesy Pozwanej, a to z uwagi na fakt, iż wysokość kosztu pożyczki, w postaci prowizji, jest zgodna z przepisami ustawy o kredycie konsumenckim;

3. Art. 5 pkt 6 oraz Art. 30 ust. 1 pkt. 10 Ustawy o kredycie konsumenckim poprzez niezastosowanie i w efekcie nieprawidłowe uznanie, iż zastrzeżona prowizja jest sprzeczna z dobrymi obyczajami i rażąco narusza interesy Pozwanej, podczas gdy przepisy te przewidują w sposób jednoznaczny możliwość pobierania dodatkowego wynagrodzenia, wymieniając składowe zarówno pozaodsetkowych kosztów kredytu jak i całkowitego kosztu pożyczki, w postaci m.in. prowizji;

4. Art. 45 Ustawy o kredycie konsumenckim poprzez jego błędną wykładnię i w konsekwencji nieuzasadnione przyjęcie, iż na gruncie niniejszej sprawy zachodzą przesłanki do udzielenia Pozwanej de facto sankcji kredytu darmowego przewidzianej w tym przepisie, poprzez nie zasądzenie na rzecz Powodów całości kosztu prowizji, pomimo iż z prawidłowo ustalonego stanu faktycznego sprawy nie zachodzą przesłanki zastosowania tego przepisu prawa.

W związku z tym skarżący wnieśli o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od Pozwanej na rzecz Powodów dalszej kwoty 2 204,78 zł wraz z umownymi odsetkami za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie uregulowanych w art. 481 § 2 KC, tj. sumy stopy referencyjnej NBP i 5,5 punktów procentowych od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie na rzecz Powodów od Pozwanej kosztów postępowania przed Sądem I oraz II instancji w tym kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego według norm prawem przepisanych.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zasądzenie od powodów na rzecz pozwanej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Na wstępie wyjaśnić należy, że niniejsza sprawa była rozpoznawana w postępowaniu uproszczonym, w związku z czym Sąd Okręgowy na podstawie art. 505¹⁰ § 1 i § 2 k.p.c. orzekł na posiedzeniu niejawnym w składzie jednego sędziego. Zaznaczyć także należy, że w postępowaniu uproszczonym zgodnie z art. 505⁹ § 1¹ k.p.c. apelację można oprzeć tylko na zarzutach naruszenia prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, bądź naruszenia przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy. Natomiast w myśl art. 505¹³ § 2 k.p.c. jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zarzutom skarżących podniesionych w apelacji, Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające. Ocenę tę Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i nie widzi powodu powielania jej w niniejszym uzasadnieniu.

Zdaniem Sądu Okręgowego, ocena materiału obwodowego przeprowadzona przez Sąd I instancji nie narusza granic swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej dyspozycją art. 233 § 1 k.p.c. Sąd I instancji wskazał przyczyny, dla których nie dał wiary twierdzeniom powodów co do prawidłowości zawartej umowy pożyczki zwłaszcza w zakresie świadczeń dodatkowych czyli prowizji i kosztów windykacji.

Ocena materiału obwodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w ramach swobody sądu.

Bezzasadne są zarzuty dotyczące naruszenia, w szczególności art. 720 § 1k.c. i art. 385¹ k.c.

Jak wynika z materiału dowodowego zebranego w sprawie, pozwana zawarła z powodami umowę pożyczki (art. 720 § 1 k.c.) opiewającą na kwotę 3380 zł, która miała być spłacana od dnia 28 października 2015 roku do 5 listopada 2017 r. w miesięcznych ratach. Na powyższą sumę składa się m.in. koszty prowizji pobieranej jednorazowo przy wypłacie pożyczki w wysokości 1396 zł. Pozwana otrzymała zatem tytułem pożyczki kwotę 1984 złote. Strona powodowa dochodziła również kosztów windykacji w wysokości 190 złotych.

Strona powodowa jest przedsiębiorcą zajmującym się prowadzeniem działalności gospodarczej w zakresie udzielania pożyczek krótkoterminowych i przy zawieraniu umów posługiwała się wzorcami umownymi. Zgodnie z treścią art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

Zgodzić należy się z Sądem I instancji, że w świetle materiału dowodowego zebranego sprawie brak było podstaw do obciążania pozwanej kwotą 1396 złotych z tytułu prowizji, która to kwota stanowiła 41% nominalnej kwoty pożyczki. Postanowienie w zakresie prowizji od pożyczki, słusznie Sąd I instancji uznał za niedozwoloną klauzulę umowną w rozumieniu art. 385¹ § 1 k.c. Przedmiotowe postanowienia umowne zostały zastrzeżone w sposób i wysokości znacznie przekraczającej możliwą do przyjęcia bez zarzutu dotyczącego naruszenia zasad współzycia społecznego granicę. Dlatego niezasadny jest zarzut naruszenie przepisu art. 5 pkt 6 oraz art. 30 ust. 1 pkt. 10 i art. 45 ustawy z dnia 12 maja 2011r. o kredycie konsumenckim (tj. Dz.U. z 2016r. poz. 1528).

Również niezasadny jest zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny przedstawionego w sprawie materiału dowodowego. Skoro pozwana otrzymała pożyczkę w wysokości 1984 złote, a spłaciła pozwanym kwotę 2022,50 złotych, to zarzut spełnienia świadczenia prawidłowo Sąd Rejonowy uznał za zasadny.

W tym stanie rzeczy zdaniem Sądu Okręgowego, apelacja strony powodowej jako bezzasadna podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.